

SĂPTĂMÂNA PĂTIMILOR

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DENIA SFINTEI ȘI MARII SÂMBETE

Ni se spune că la moartea Mântuitorului soarele s-a întunecat: „Iar de la ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea.” (Matei 27, 45) Deci de la mijlocul zilei, ora 12, până la ora 15 s-a făcut întuneric peste tot pământul.

Despre această întunecare vorbește profetul Amos: „Iar în ziua aceea, zice Domnul Dumnezeu, voi apune soarele în miezul zilei și voi întuneca pământul în zi luminoasă”. (Amos 8, 9)

Toate vorbele spuse împotriva acestui eveniment relatat de evanghelist – cum că ar fi fost eclipsă de soare – sunt mincinoase, pentru că în timpul Pătimirii Mântuitorului era lună plină, când nu au loc eclipsele.

Până și Talmudul evreiesc n-a uitat să consemneze în scris că întuneric s-a făcut pe tot pământul.

Al doilea lucru minunat care s-a întâmplat a fost relatat de evanghelistul Matei (cap. 27, v. 51): „Și iată, catapetasma templului s-a sfâșiat în două de sus până la jos”. Această perdea avea înălțimea de 18 metri, era lucrată din cele mai scumpe materiale, care nu puteau fi rupte decât cu mare anevoie. Fără să facă literatură, evanghelistul spune că s-a rupt de sus în jos. Și nu putea fi făcută aceasta decât cu intervenția lui Dumnezeu, care lucra de sus.

Acest fapt subliniază că Dumnezeu pune capăt preoției vechi testamentare, căci avea să se schimbe totul întrucât trecuse umbra legii.

Alt semn, pământul s-a cutremurat: „pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat”. (Matei 27, 51)

Cutremurul acesta este un semn care arată mânia lui Dumnezeu. Au mai fost și alte cutremure, dar nu de această intensitate, încât cei care au luat parte, văzând cutremurul și soarele care s-a întunecat, au plecat fugind de spaimă, punându-și întrebarea de ce s-a întâmplat lucrul acesta.

SEMNELE DIVINE DUPĂ MOARTEA LUI IISUS

Am ascultat zilele acestea la Deniile Sfințelor Pătimiri cutremurătoarele suferințe prin care a trecut Fiul lui Dumnezeu. Vom analiza pe rând semnele prin care Dumnezeu și-a arătat dumnezeirea Sa pentru ca noi să credem că cele relatate de evangheliști nu sunt literatură, ci mărturii reale, semnate sub asistența Sfântului Duh de sfinții evangheliști.

Evanghelistul Matei (cap. 27, 52-53) ne amintește că mormintele s-au deschis și multe trupuri au înviat, iar după Învierea lui Hristos s-au arătat mergând prin Sfânta Cetate. Cu siguranță că acești morți înviați au fost sfinții din Vechiul Testament pe care mulți cărturari și farisei i-au recunoscut.

Despre învierea morților Iezechiel vorbește în profeția sa din capitolul 1: „Fost-a mâna Domnului peste mine și m-a dus Domnul cu Duhul și m-a așezat

în mijlocul unui câmp plin de oase omenești. Și m-a purtat împrejurul lor; dar iată oasele acestea erau foarte multe pe fața pământului și uscate de tot. Și mi-a zis Domnul: „Fiul omului, vor învia, oasele acestea?” Iar eu am zis: „Dumnezeule, numai Tu știi aceasta”. (Iezechiel 1, 1-3)

O altă mărturie cutremurătoare a fost mărturia centurionului roman, care cu siguranță luase parte la multe execuții și auzise multe chinuri și cuvinte grele rostite

de cei executați prin crucificare, dar când a auzit ultimul cuvânt al Mântuitorului – „Săvârșitu-s-a!” – a rostit, pătruns fiind de adevăr: „Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!” (Matei 27, 54)

Credeți oare că moartea lui Iisus a adus liniște cărturarilor și fariseilor? Nicidecum! Au căutat să se împotrivească adevărului dând bani grei soldaților, zicându-le să spună poporului că ucenicii

Săi L-au luat pe când ei dormeau, dar cu toate acestea cărturarii și fariseii nu s-au putut împotrivi evidenței Învierii lui Hristos. Amin! ✥

Părintele Dinu

TÂLHARUL

de Costache Ioanid

Când citești Scriptura Sfântă și rămâi pe gânduri dus, parcă vezi prin ceața vremii cum, pe Golgota, Iisus înalță spre cer privirea, dornic pironind văzduhul, până pleoapele-I căzură peste ochii buni. Iar Duhul, dezlegat, porni în grabă jos, în închisoarea morții, în Șeol, să frângă-n două, pentru-ai Săi, zăvorul porții.

Și te-nalți apoi ca gândul în Eden. Și vezi în zare o cetate de lumină cu oștiri în sărbătoare. Vezi pe porțile înalte de cleștar dintr-o bucată heruvimi cu patru aripi și cu spada-nflăcărată, înălțându-se ca zorii peste floarea primăverii. Dar deodată din trompete dau un lung semnal străjerii. Da... Departe, printre stele, ca un fulger ne'nterupt, un convoi străbate largul bolților de dedesubt. Și curând, de cântec falnic cerul cerului umplându-l, iată-i... cete după cete, ca-n oștiri ținându-și rândul, vin în haine de lumină și se-nalță ca un stol zecile de mii de duhuri ridicate din Șeol.

Izbăvit de sub pedeapsă, vine primul om, Adam; apoi Eva, Set și Abel, Noe, Terah, Avraam... Iată... Isaac și Iacov, smulși din lanțurile grele, Iosif ca o stea sclipește între unsprezece stele, Moise ușurat de greul lespezilor din Horeb, — Iosua îi stă la dreapta, iar la stânga e Caleb —; Ghedeon privind cetatea și oștirea fără număr, Și Samson, lăsând să-i cadă pletele mai jos de umăr; David, fericit să uite de păcatele-i iertate, Solomon și toți urmașii casei binecuvântate, toți profeții și martirii ce-au murit frângându-și dorul, de la nepătatul Abel la Ioan Botezătorul.

Iar în fața tuturor... ce luceafăr glorios umple cerul de lumină și de Har victorios? E Iisus!... purtând pe frunte diadema de lumini cu aceeași simplitate cum purtase crengi de spini. E Iisus!... cu mâini întinse într-un gest de raze nins, cu aceeași duioșie cum pe cruce le-a întins. Vai!... dar poarta cea înaltă dintr-un singur alb cleștar cum își va deschide oare uriașul stăvilar? Până-n bolți un glas răsună larg ca bubuitul lavei: „Sus acum, voi porți eterne! Iată Împăratul slavei!” „Cine-i Împăratul slavei?” „Domnul tare și viteaz, care-a biruit în luptă cel mai fioros grumaz!”

Și târziu, când Paradisul s-a închis c-un vuiet lin, printre stele, către poartă, vine-ncet un biet străin. Ochii lui sunt plini de frică. Păru-n frunte. Fața suptă. Peste trupul plin de sânge, poartă o cămașă ruptă. - Ce vrei tu? îi spune unul dintre îngerii străjeri. - Cine ești? îl mai întreabă iscodind cu ochi severi. - Eu?... răspunde-ncet străinul copleșit de un oftat, sunt un păcătos din lume... Nu știu să fi fost păcat să nu-l fi făcut în viață. Am ucis. Am jefuit. De copil m-a prins o vrajă de pahar și de cuțit.

Mă țineam ascuns în peșteri și pândeam pe cei bogați. Sângele curgea ca apa. Apoi galbenii prădați, mi-i luau toți cârciumarii și femeile pierdute. Și cădeam în zori pe-o vale între brusturi și cucute. La altare n-am dus jertfă nici o mierlă de când sunt. N-am știut de rugăciune. N-am avut nimica sfânt. O putere, un balaur, îmi da brânci să beau, să prad... - Vai, destul... vorbi străjerul. Locul tău e-acolo-n Iad. Și, cu mâna lui întinsă, i-arătă în jos sub cer, într-o gură de-ntuneric, flăcări vii într-un crater.

Se uită-ngrozit străinul. Iar apoi încet șopti: - Da... acolo... Dar ascultă. Înainte de-a muri, osândit fiind la moartea cea mai grea, mai blestemată, ținut pe lemnul crucii, am văzut, hulit de gloată, un profet murind alături. Ba... mai mult ca un profet! Nu era un om din lume. Ci, sub fruntea de nămet, îi plutea în ochi o pace... și-o dumnezeire-n grai. El mi-a spus privind-mi fața: Azi vei fi cu Mine-n Rai! Și acum o întrebare... un cuvânt mai am de spus: Dacă tot ce văd e Raiul, nu-i pe-aici acel Iisus?... - O! Iisus? E-aici în slavă... tot ce vezi îi aparține. Dar de ce-ți acoperi fața hohotind? Sau plângi, străine? - Rogu-te, o vorbă numai... Nu știu cum să-mi spun amarul... Dacă e Iisus aicea... spune-I c-a venit tâlharul. - Vino!... Poarta e deschisă... Domnul îi vorbește-n prag. Îl privește lung tâlharul. Pașii înapoi se trag... E Iisus acest arhanghel în veșminte sclipitoare? Părul... Nu-i al Lui. Nici brâu. Nici cămașa de ninsoare. Dar... privirea blândă... Ochii. El e! Și-a căzut grămadă. Cum? Dar cine îl ridică? Ochii lui nu pot să creadă. - Doamne, sunt murdar... și-n zdrențe. Sunt...și-și frânse vorba-n dinți... - Eu... în haine de lumină? Eu, tâlharul, printre sfinți? Și luându-l blând cu Sine, strălucitul Voievod, lângă tron ducându-l, zise: „El Mi-a fost întâiul rod!”

Și acum să știe oricine: Unde a intrat tâlharul, nu-i pe lume om să creadă și să nu-l primească Harul! Nu-i păcat pe care Domnul nu și-a pus făgăduința. Unul singur nu se iartă niciodată: Necredința!

PLÂNGERE DEASUPRA EPITAFULUI

Iată, soarele s-a întunecat. Pământul s-a înfiorat și s-a cutremurat. S-a sfâșiat de sus și până jos catapeteasma templului, care despărțea Sfânta Sfintelor, fiindcă Domnul însuși ne-a deschis nouă intrarea în Sfânta Sfintelor – în cer, la Tronul Tatălui Său.

Cutremuratu-s-a iadul, că s-au surpat puterea și stăpânirea lui. Despicați-s-au stâncile și s-au deschis mormintele cele săpate în ele, și trupurile sfinților adormiți s-au sculat, și au ieșit din morminte, și s-au arătat multora în Ierusalim, binevestind tuturor: „Săvârșitu-s-a”.

❖ Ce s-a săvârșit? S-a săvârșit lucrarea mântuirii neamului omenesc de stăpânirea diavolului, s-au împlinit vechile prorocii ale Vechiului Legământ.

❖ El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat – și noi îl socotim pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu. Dar El a fost străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănila Lui noi toți ne-am vindecat. Toți umblăm răătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar S-a supus și nu Și-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere S-a adus și ca o oaie fără glas înaintea celor care o tund, așa nu Și-a deschis gura Sa. Întru smerenia Lui judecata Lui s-a ridicat, și neamul Lui cine îl va spune? Că s-a luat de pe pământ viața Lui! Pentru fărădelegile poporului meu a fost adus la moarte. Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rele, după moartea Lui, cu toate că n-a săvârșit nici o nedreptate și nici înșelăciune n-a fost în gura Lui (Is. 53, 4-9).

❖ Domnul nostru Iisus Hristos Și-a dat suspinul cel din urmă pe Crucea de pe Golgota odată cu acel cuvânt ce a cutremurat întreaga lume: „Săvârșitu-s-a!”. A căzut pe piept capul încununat cu cunună de spini, împurpurat cu Sânge. Au venit cei de aproape ai Lui, a venit Maica Lui, au venit mironosițele, a venit Iosif cel din Arimatea și în adâncă jale, plini de

lacrimi, au luat de pe Cruce Preacuratul Trup al învățătorului lor și au făcut deasupra lui plângere cu amar.

❖ Iată, și acum stă înaintea noastră, închipuit pe Sfântul Epitaf, Trupul mort al lui Iisus. Să facem, dar, și noi plângere pentru El – plângere pentru păcatele noastre, pentru care El S-a adus pe Sine de bunăvoie jertfă, răscumpărându-ne cu Preacuratul Său Sânge. Neajunsa înălțime a dragostei dumnezeiești ne-a arătat-o pe Cruce Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii – fiindcă așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică (In. 3, 16).

❖ Pe Cruce a răsărit Soarele Dreptății, Soarele dragostei, Care a luminat întreaga lume cu lumina Sa, cu lumina împreună-pătimirii dumnezeiești – și de la Acest

Soare s-au aprins milioane de inimi, Care L-au îndrăgit pe Domnul Iisus Hristos. În inimile acestea au fost înscrise cu litere de foc cuvintele Lui: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie (Mt. 16, 24).

❖ Domnul a luat cel dintâi Crucea, cea mai cumplită cruce, iar în urma Lui și-au luat pe umeri crucile, deși acestea sunt mai mici, nenumărații mucenici ai lui Hristos. În urma Lui și au luat crucile o mulțime uriașă de oameni și, plecându-și lin capetele, au apucat pe calea lungă și spinoasă arătată de Hristos: calea către Tronul lui Dumnezeu, către împărăția Cerurilor. Iată că sunt deja două mii de ani de când în urma lui Hristos merg noi și noi oameni. Și pe această cale stau cruci, pe care sunt răstigniți mucenicii lui Hristos. ❖

Sfântul Luca al Crimeii

Jalea Maicii Domnului

de Anton Pann

*Maica stă amar plângând,
Lângă Cruce lacrimând,
Pe-al ei Fiu în chin văzând.*

*Inima i se rupea,
Sabia o pătrundea,
De durere se rănea.*

*O! ce mult se întrista,
Cât de jalnic se văita,
Din adânc cum mai ofta!*

*Tremurând, ea tot privea,
Și plângând se tânguia,
Al ei Fiu când pătimea.*

*Cine Precistei văzând
Chinul de pe chipul blând
Nu ar izbucni plângând?*

*Cine nu s-ar fi mâhnit,
Pentru Fiul răstignit,
Pentru Maica-n port cernit?*

*Pentru-al lumii-ntregi păcat,
Pe Iisus văzu legat
Și bătailor plecat.*

*Ea vedea pe Fiu iubit
Cum murea sus răstignit
Și cum duhul i-a ieșit!*

*Maică Sfântă! cu dogor
Și al dragostei izvor
Fă să simt puternic dor!;*

*Dă și-n al meu suflet foc,
Lângă tine, la un loc,
Din ochi lacrimi să storc;*

*Maica Fiului ceresc!
Fă și eu să mă rănesc
Și cu tine să jelesc;*

*Chinul dă-l și-n trupul meu,
Mântuit să plâng și eu
Pe-al tău Fiu și Dumnezeu;*

*Fă-mă lângă Cruce-a sta,
Cu durere-a mă-ntrista,
Din al Lui chip a gusta!*

*Fă de rău să mă păzesc,
Gând prin Cruce să-ntăresc.
Încotrova eu pășesc;*

*Iar când trupu-mi va muri,
Sufletul a-mi mântui,
Rai ceresc a locui! ❖*

LA SFÂNTA LITURGHIE DIN NOAPTEA ÎNVIERII SĂ RĂSPUNDEM DOMNULUI LA CHEMAREA LA CINĂ

De este cineva binecredincios
și iubitor de Dumnezeu, să se bucure
de acest praznic frumos și luminat.
De este cineva slugă înțeleaptă,
să intre, bucurându-se,
întru bucuria Domnului său.
De s-a ostenit cineva postind,
să-și ia acum răsplata.
De a lucrat cineva din ceasul cel dintâi,
să-și primească astăzi plata cea dreaptă.

De a venit cineva după ceasul al treilea, mulțumind să prăznuiască.
De a ajuns cineva după ceasul al șaselea, să nu se îndoiască, nicidecum, căci cu nimic nu va fi păgubit. De a întârziat cineva până în ceasul al nouălea, să se apropie, nicidecum îndoindu-se.

De a ajuns cineva abia în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă din pricina întârzierii, căci darnic fiind Stăpânul, primește pe cel de pe urmă ca și pe cel dintâi, odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas ca și pe cel ce a lucrat din ceasul dintâi.

Și pe cel de pe urmă miluiește, și pe cel dintâi mângâie. Și aceuia plătește, și acestuia dăruiește. Și faptele le primește. Și gândul îl ține în seamă, și lucrul îl prețuiește, și voința o laudă.

Pentru aceasta, intrați toți întru bucuria Domnului nostru. Și cei dintâi, și cei de al doilea, luați plata. Bogații și săracii împreună bucurați-vă. Cei ce v-ați înfrânat și cei leneși, cinstiți ziua. Cei ce ați postit și cei ce n-ați postit, veseliți-vă astăzi. Masa este plină, ospătați-vă toți!

Vițelul este mult, nimeni să nu iasă flămând. Gustați toți din ospățul credinței. Împărtășiți-vă toți din bogăția bunătății.

Să nu se plângă nimeni de lipsă, că s-a arătat Împărăția cea de obște. Nimeni să nu se tânguiască pentru păcate, că din mormânt iertare a răsărit. Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a izbăvit pe noi moartea Mântuitorului. A stins-o pe ea Cel ce a fost ținut de ea.

Prădat-a iadul Cel ce S-a pogorât în iad, umplutu-l-a de amărăciune, fiindcă a gustat din trupul Lui. Și aceasta mai înainte înțelegând-o Isaia, a strigat: Iadul, zice, s-a amărât, întâmpinându-Te pe Tine jos: amărātu-s-a că s-a stricat. S-a amărât, că a fost batjocorit. S-a amărât, că a fost omorât. S-a amărât, că s-a surpat. S-a amărât, că a fost legat.

A primit un trup și de Dumnezeu a fost lovit. A primit pământ și s-a întâlnit cu cerul. A primit ceea ce vedea și a căzut prin ceea ce nu vedea. Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința? Înviat-a Hristos și tu ai fost nimicit. Sculatu-S-a Hristos și au căzut diavolii.

Înviat-a Hristos și se bucură îngerii. Înviat-a Hristos și viața stăpânește. Înviat-a Hristos și nici un mort nu este în groapă; că Hristos, sculându-Se din morți, începătură celor adormiți S-a făcut. Lui se cuvine slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.”

Cuvântul de învățătură al Sfântului Ioan Gură de Aur

Dumnezeiescul Ioan Gură de Aur a scris acest cuvânt de învățătură care se citește în noaptea de Înviere după Utrenie, înainte de Sfânta Liturghie. E un text la fel de luminos ca și această noapte și aduce la fel de multă bucurie ca și sărbătoarea însăși. Ne îndeamnă pe toți să ne veselim în această noapte și să participăm la acest praznic, luând parte la Sfânta Liturghie din noaptea sfântă. Chiar dacă nu am postit, chiar dacă nu suntem vrednici pentru multele noastre păcate, Domnul ne face daruri cerești, demne de sărbătoarea cosmică la care participăm.

De câte ori ascult acest cuvânt, primesc întreaga dulceață a Ortodoxiei. Înțeleg comuniunea spirituală cu ceilalți din Biserică și primesc întreaga speranță a omenirii în Hristos-Mântuitorul. Mă simt iertată. Mă simt în mâna lui Dumnezeu și primesc negrăite mângăieri celeste.

Chemare a tuturor creștinilor la adevărata sărbătoare pascală

Acest Cuvânt al Sfântului Ioan Hrisostomul este de fapt o chemare a tuturor creștinilor la sărbătoarea pască, desăvârșită doar în oficierea Sfintei Liturghii. Și fie că ne-am ostenit sau nu în

acest post, suntem chemați să participăm cu toată ființa noastră la Marele Praznic Pascal, al nădejzii în învierea și mântuirea fiecăruia dintre noi.

Invitație la Cina Pascală

Vă adresăm o chemare specială tuturor, mai ales în aceste vremuri în care am înțeles cât de mult valorează credința, cât de vii și de puternici suntem când participăm la slujbele și Sfintele Taine ale Bisericii noastre. Nu lipsiți de la Slujba Învierii și nu vă grăbiți să părăsiți biserica în această noapte sfântă! Sfintele Paști nu sunt mâncare și băutură, ci adâncă bucurie și pace în Hristos, Cel care S-a jertfit pentru noi pe Cruce. Nu vă grăbiți spre case; aici, în biserică, veți primi hrana veșnică și veți pregusta bucuria Împărăției cerești, redată nouă prin jertfa Mântuitorului.

Să-L primim pe Domnul în noaptea sfântă

Și iarăși vă îndemnăm pe cât mai mulți, care v-ați pregătit, să vă împărtășiți în această noapte înălțătoare. Cât de minunat este să încheiem Postul Mare unindu-ne cu Hristos cel Înviat în Sfânta Împărtășanie, în Liturghia din noaptea Sfintelor Paști! După o perioadă a postului deloc ușoară pentru cei mai mulți dintre noi, este adesea greu să rezistăm trupește până la sfârșitul Sfintei Liturghii din noaptea Învierii. Dar dacă o vom face, bucuria și răsplata pe care o vom primi imediat este fără egal, iar noi vom dori să ne petrecem astfel toate sfintele nopți ale Învierii din restul vieții noastre! ✿

Maria Buleu, teolog

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 20-27 APRILIE

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 20.04	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	(†) Învierea Domnului (Sfintele Paști) – Slujba Învierii Domnului Veniți de luați lumină!
	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”
Luni 21.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sfintele Paști – Utrenia, Sfânta Liturghie
Marti 22.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sfintele Paști – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 23.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Mare Mc. Gheorghe, purtătorul de biruință Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 25.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Izvorul Tămăduirii – Utrenia, Sfânta Liturghie
Duminică 27.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Paști (a Sf. Apostol Toma) – Utrenia, Sf. Liturghie